

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska

w sprawie z powództwa J. J.

przeciwko A. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 sierpnia 2022 r.,

na skutek wystąpienia przez Sąd Okręgowy w K.

o przekazanie sprawy I C [...] do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

**odmawia przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi
równorzędnemu.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 14 czerwca 2022 r. Sąd Okręgowy w K. zwrócił się do Sądu Najwyższego, na podstawie art. 44¹ § 1 k.p.c. wnosząc o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Sąd Okręgowy wskazał, że powód J. J. wystąpił przeciwko A. M. z powództwem o zapłatę 550 000 zł z tytułu odszkodowania za błędne prowadzenie spraw sądowych i mediacyjnych przez pozwanego, który reprezentował powoda jako adwokat wyznaczony z urzędu. Pozwany jest adwokatem mieszkającym i prowadzącym praktykę na terenie Sądu Okręgowego w K.. Odbyswał także aplikację sądową przy Sądzie Okręgowym w K., a matka pozwanego – sędzia w stanie spoczynku – przez wiele lat piastowała urząd Prezesa Sądu Okręgowego w K.. W tym okolicznościach

Sąd Okręgowy uznał, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga, aby sprawę rozpoznał inny sąd równorzędny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44¹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy może przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z sądem występującym, jeżeli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości, w szczególności względ na społeczne postrzeganie sądu jako organu bezstronnego. Przepis ten wprowadza wyjątek od konstytucyjnej (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) i kodeksowej zasady rozpoznawania sprawy przez sąd właściwy i z tej przyczyny powinien być interpretowany ściśle (postanowienia SN: z 5 marca 2020 r., IV CO 44/20; z 15 maja 2020 r., II CO 106/20; z 10 września 2020 r., II CO 203/20; z 21 grudnia 2021 r., III CO 88/21; z 11 stycznia 2022 r., II PUO 27/21; z 10 marca 2022 r., III CO 64/22). Do przekazania sprawy do innego sądu może dojść jedynie w razie powstania okoliczności faktycznych odnoszących się do przedmiotowych lub podmiotowych cech konkretnej sprawy, świadczących jednoznacznie o tym, że jej rozpoznanie przez sąd właściwy miejscowo i rzeczowo według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego byłoby niezgodne z interesem publicznym i sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że chodzi przede wszystkim o sytuacje, które mogą wywierać realny wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny (postanowienia SN: z 25 czerwca 2008 r., IV KO 62/08; z 10 września 2020 r., II CO 203/20; z 10 marca 2022 r., III CO 64/22). O konieczności przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu, o którym mowa w art. 44¹ § 1 k.p.c., nie może świadczyć ewentualne zaistnienie przesłanek wyłączenia sędziego od rozpoznania sprawy w stosunku do części, nawet istotnej, sędziów sądu występującego (postanowienia SN: z 15 września 2020 r., IV CO 191/20; z 26 czerwca 2020 r., IV CO 108/20; z 7 maja 2021 r., I CO 53/21; z 28 września 2021 r., II CO 72/21; z 10 marca 2022 r., III CO 64/22).

Okoliczności wskazane przez Sąd Okręgowy w K. nie uzasadniają zastosowania art. 44¹ § 1 k.p.c. Fakt, że pozwany prowadzi praktykę adwokacką

w obszarze Sądu Okręgowego w K. i jest osobą osobiście znaną przez niektórych sędziów orzekających w tym Sądzie, może powodować wątpliwość co do bezstronności dotyczącą konkretnego sędziego lub sędziów. W takim wypadku mogą zachodzić podstawy do zastosowania art. 49 k.p.c. O wyłączeniu sędziego rozstrzyga wówczas inny sędzia tego samego sądu, a gdyby nie było to możliwe z powodu braku dostatecznej liczby sędziów – sąd nad nim przełożony (art. 52 § 1 k.p.c.).

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.

[as]